

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DOSAR NR. 5669/2/CAF/2017

SENTINȚA CIVILĂ NR. 4548

Ședința publică din data de 23.11.2017

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE - judecător BOGDAN CRISTEA

GREFIER - CRISTINA MANOLACHE

Pe rol se află acțiunea în contencios administrativ și fiscal formulată de **reclamantul CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU STUDIEREA ARHIVELOR SECURITĂȚII** în contradictoriu cu **pârâtul TĂTARU GHEORGHE**, având ca obiect „constatarea calității de lucrător/colaborator al Securității (OUG nr.24/2008)”.

Dezbaterile orale și susținerile părților au avut loc în ședința publică din 09.11.2017, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, ce face parte integrantă din prezenta hotărâre, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la 23.11.2017.

C U R T E A,

Prin **cererea** înregistrată pe rolul Curții de Apel București – Secția a VIII-a Contencios administrativ și fiscal, la data de 24.07.2017 sub dosar nr. 5669/2/2017, **reclamantul CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU STUDIEREA ARHIVELOR SECURITĂȚII** a chemat în judecată pe pârâtul TĂTARU GHEORGHE, solicitând instanței să aprecieze asupra calității de colaborator al Securității în ceea ce îl privește pe domnul Tătaru Gheorghe, născut la data de 29.10.1940, în Brețcu, jud. Covasna, fiul lui Gheorghe și Elena.

În motivarea cererii, partea reclamantă a arătat că pârâtul a candidat pentru funcția de deputat în Parlamentul României și de membru al Consiliului Județean Ialomița. Conform art.3 coroborat cu art.5 alin.1 teza II din OUG nr. 24/2008, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității verifică din oficiu, sub aspectul constatării calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia, persoanele care au candidat, au fost alese sau numite în demnitățile ori în funcțiile prevăzute la art. 3 lit. b) – h¹).

Așa cum rezultă și din cuprinsul Notei de Constatăre nr. DI/1/822 din 06.04.2017 și din înscrisurile atașate acțiunii, pârâtul, condamnat de drept comun pentru delapidare, a fost recrutat inițial de organele de contrainformații din penitenciar, în 1984, sub numele conspirativ <GHEORGHE BRAȘOVEANU>, în vederea încadrării informative a deținuților de la punctul de lucru Turnătorie. A semnat angajament olograf la data de 22.02.1984. După punerea în libertate, aprilie 1986, se stabilește în orașul Rupea, fiind preluat de I.J.S. Brașov și folosit în calitate de sursă pentru supravegherea informativă a unor persoane aflate în baza de lucru. Și această a doua perioadă de colaborare a fost consfințită prin semnarea unui angajament olograf și preluarea numelui conspirativ <BRĂILEANU>, la data de 04.07.1986. Dosarul întocmit de fosta Securitate pe numele pârâtului, nr. R 144307 (cotă C.N.S.A.S.), nu conține document de abandonare a pârâtului din rețeaua informativă, cel mai recent material fiind o notă informativă datată 16.08.1989.

În concluzie, trebuie apreciat asupra calității de colaborator al Securității în ceea ce îl privește pe pârât, analizând relevanța, în lumina art. 2 lit. b) din O.U.G. nr. 24/2008, a materialelor furnizate de acesta.

Astfel, pentru colaborarea prin furnizare de informații trebuie îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

1. Informațiile furnizate Securității să se refere la activități sau atitudini potrivnice regimului totalitar comunist. Potrivit cadrului legal, pentru reținerea calității de colaborator al

Securității este necesar doar ca materialele probatorii de tipul celor arătate în textele de lege să se refere la activități sau atitudini potrivnice regimului totalitar comunist și să vizeze îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Deci, reținerea calității de colaborator este legată de furnizarea unor informații de natura celor impuse de legiuitor.

Interpretarea teleologică a art. 2 lit. b) duce la concluzia că legiuitorul a urmărit să atribuie calitatea de colaborator al Securității persoanelor care, prin denunțurile lor, nu au menajat interesele celor denunțați, deși puteau, și, mai mult, desconsiderarea acestor interese nu este compatibilă cu principiile moralei publice. În consecință, dacă denunțarea unei conduite era potențial nocivă pentru cel denunțat și, în plus, un astfel de denunț nu și-ar mai avea rostul într-o ordine democratică, există o denunțare a unei conduite potrivnice regimului comunist.

2. Informațiile să vizeze îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Având în vedere că legea cere numai vizarea încălcării unor drepturi, iar nu încălcarea lor propriu-zisă, s-a statuat că atât timp cât informațiile erau apte de a produce o reacție din partea Securității, iar informatorul ar fi trebuit să conștientizeze posibilitatea unei astfel de reacții, condiția vizării încălcării unor drepturi este realizată.

Astfel, satisface ambele condiții legale nota informativă din 18.09.1986, în care semnalează faptul că din discuția purtată cu numitul S.M., reiese că acesta este "mâhnit /.../ că a fost concentrat în București la U.M. 01730 Fundeni, deoarece astfel i-au fost zădărnicate planurile sale în ceea ce privește trecerea în mod ilegal peste graniță în scopul de a se stabili în R.F.G.". În același material, pârâtul subliniază că numitul SM are rude în R.F.G. și că ar fi divorțat din cauza intenției sale de a se stabili în Occident. În urma acestei sesizări, ofițerul l-a instruit pe pârât să urmărească dacă persoana semnalată face pregătiri în vederea trecerii frauduloase a frontierei. De asemenea, ofițerul de Securitate a dispus semnalarea domnului S.M. la U.M. 01730 Fundeni – București, pentru a fi luat în supraveghere informativă pe perioada cât își satisface stagiul militar.

Aceste consemnări ale ofițerilor de securitate dovedesc că, în perioada comunistă intenția unei persoane de a-și stabili definitiv domiciliul într-un alt stat era o atitudine extrem de gravă din perspectiva regimului, iar cei care luau o astfel de hotărâre erau priviți ca niște trădători de patrie. Persoanele care, prin diferite metode, reușeau erau denumite batjocoritor „fugiți”, iar bunurile rămase în țară le erau confiscate. Cei ale căror intenții de plecare definitivă din țară erau descoperite și zădărnicate - cu ajutorul informatorilor sau prin alte mijloace - erau denumiți „suspecți de evaziune” și persecutați de organele represive ale regimului. Aceste din urmă persoane nu mai puteau spera că li se va elibera vreodată pașaport, nici măcar pentru o călătorie într-o țară socialistă. În plus, evoluția profesională a acestor persoane avea de suferit, îngrădindu-li-se accesul la anumite funcții și profesii. Supravegherea lor de către Securitate devenea extrem de strictă.

Dreptul oricărei persoane de a părăsi orice țară, inclusiv cea de origine era stipulat de pactele internaționale la care România era parte, dar era încălcat sistematic de statul comunist.

Gesturile acestor persoane nu erau atitudini antisociale, ci atitudini potrivnice regimului care încălca dreptul cetățenilor români de a se stabili pe teritoriul altui stat (drept prevăzut de art. 12 punctul 2 din Pactul Internațional privind Drepturile Civile și Politice).

De asemenea, satisface ambele condiții legale și nota informativă în care pârâtul semnalează nemulțumirea unor cetățeni față de lipsa alimentelor, respectiv față de calitatea acestora. Asemenea comentarii legate de nivelul de trai din țară comparativ cu cel al democrațiilor Occidentale era, în logica epocii comuniste, privit ca o critică la adresa regimului de la București. De altfel, este de notorietate faptul că anii '80 au fost guvernați de o politică restrictivă în toate domeniile, inclusiv în cel alimentar, fapt relevat *in extenso* în Raportul final al Comisiei Prezidențiale pentru Analiza Dictaturii Comuniste din România.

Și cea de-a doua condiție este asigurată, pe de o parte, pentru că nu se poate reține că furnizarea unor informații de asemenea natură nu a fost făcută conștient, având reprezentarea clară a faptului că relatări ca cele prezentate anterior nu rămâneau fără urmări. Altfel spus, prin furnizarea acestor informații, pârâtul a conștientizat că asupra persoanelor la care s-a referit în delatările sale se pot lua măsuri de investigare, prin căutarea și obținerea de noi

informații despre persoana urmărită, fără acordul acesteia (încălcarea dreptului la viață privată) și, prin urmare, a vizat această consecință. Mai mult, în speța dedusă judecății informațiile furnizate de pârât au fost exploatate la U.M. 01730 Fundeni - București.

În concluzie, informațiile furnizate de pârât au vizat îngănădirea dreptul la dreptul la viață privată prevăzut de art. 17 din Pactul Internațional cu privire la Drepturile Civile și Politice.

În drept, au fost invocate art. 3 art. 2 lit. b), art. 5 alin. 1, art. 8 lit. a), art. 11 alin. 1 ale OUG nr. 24/2008, art. 31 și art. 35 alin. 5 lit. a) din Regulamentul de organizare și funcționare al C.N.S.A.S adoptat prin Hotărârea nr. 2/2008, art. 194 NCPC.

În dovedire, a fost propusă spre administrare proba cu înscrisuri.

Pârâtul TĂTARU GHEORGHE nu a depus întâmpinare în termenul legal.

Curtea a încuviințat administrarea probei cu înscrisurile depuse la dosar, în cond. art. 255 și art. 258 NCPC, ca fiind admisibilă și de natură a duce la soluționarea cauzei.

Analizând probele administrate în cauză, Curtea reține următoarele:

În fapt, la data de 04.07.1986, pârâtul Tătaru Gheorghe a semnat un Angajament prin care s-a obligat să «sprijine în mod conștiincios, organizat și pe deplin conspirat organele de Securitate (...) să aducă în timp util la cunoștința org. de Securitate toate datele și informațiile ce prezintă interes.», relatările urmând să fie semnate cu numele conspirativ «Brăileanu» (fila 21 dosar).

Ulterior acestui moment, potrivit probei cu înscrisuri administrată, la data de 18.09.1986 pârâtul a furnizat benevol informații referitoare la o altă persoană, respectiv numitul S.M. (numele este consemnat în întregime în nota informativă aflată la fila 44 din dosarul Curții de Apel București), despre care a arătat: «Din discuțiile purtate cu numitul S.M. (...) a rezultat că acesta este foarte mhnit de faptul că a fost concentrat în București, la UM 01730 Fundeni (lucrează la metrou) deoarece astfel i-au fost zădărnicate planurile sale în ceea ce privește trecerea în mod ilegal peste graniță cu scopul de a se stabili în RFG (...) Cel în cauză a fost căsătorit cu o cetățeană de naționalitate maghiară, motivul divorțului fiind atât gândurile sale de a se stabili în Occident, cât și viciul în c »; această notă este semnată olograf «Brăileanu». Aferent acestei note informative, ofițerul de Securitate a consemnat rezoluția «Sursa a fost instruită să cunoască intențiile pe care le are persoana semnalată, dacă face pregătiri în vederea trecerii frauduloase a frontierei; va fi semnalat la UM 01730 Fundeni – București și ulterior va fi luat în atenție în cadrul S.I.» (filele 44 - 45 dosar)

În drept, potrivit art. 2 lit. b) din OUG nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, aprobată cu modificări prin Legea nr. 293/2008, prin *colaborator al Securității* se înțelege „**persoana care a furnizat informații, indiferent sub ce formă, precum note și rapoarte scrise, relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității, prin care se denunțau activitățile sau atitudinile potrivnice regimului totalitar comunist și care au vizat îngănădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Persoana care a furnizat informații cuprinse în declarații, procesele-verbale de interogatoriu sau de confruntare, date în timpul anchetei și procesului, în stare de libertate, de reținere ori de arest, pentru motive politice privind cauza pentru care a fost fie cercetată, fie judecată și condamnată, nu este considerată colaborator al Securității, potrivit prezentei definiții, iar actele și documentele care consemnau aceste informații sunt considerate parte a propriului dosar. Persoanele care, la data colaborării cu Securitatea, nu împliniseră 16 ani, nu sunt avute în vedere de prezenta definiție, în măsura în care se coroborează cu alte probe. (...)**” [s.n.].

Așadar, din interpretarea textului legal menționat în precedent, respectiv prima teză a art. 2 alin. 1 lit. b) din OUG nr. 24/2008, rezultă că o constatare a calității de colaborator al Securității este subsumată întrunirii cumulative a trei condiții: (1) prima condiție este aceea ca această persoană să fi furnizat informații, (2) a doua condiție vizează conținutul informației furnizate, în sensul că prin aceste informații se denunțau activitățile sau atitudinile potrivnice regimului totalitar comunist, (3) iar a treia condiție se referă la efectele furnizării informațiilor, în sensul că au vizat îngănădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Față de materialul probator administrat de partea reclamantă, reiese că prima condiție, astfel cum a fost menționată mai sus, este îndeplinită, pe parcursul colaborării cu organele de Securitate, pârâtul furnizând informații sub forma unei note scrise.

În acest sens, constată Curtea că art. 2 lit. b) din OUG nr. 24/2008, în redactarea legiuitorului, prevedea „informații, indiferent sub ce formă, precum note și rapoarte scrise, relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității”.

Cu toate acestea, prin decizia nr. 672/26.06.2012, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 559/08.08.2012, Curtea Constituțională a judecat în sensul că „sintagmele *”indiferent sub ce formă”* și *”relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității”* din cuprinsul art. 2 lit. b) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității sunt neconstituționale”.

În acest sens, a reținut Curtea Constituțională, în considerentele deciziei amintite, următoarele:

„Curtea constată că, în absența altor precizări normative, pe de o parte, și a altor probe în cauză, pe de altă parte, instanța judecătorească, investită cu soluționarea acțiunii în constatare, nu poate să realizeze o evaluare reală a fiecărei situații de fapt, având în vedere elemente precum natura și veridicitatea informațiilor consemnate, gradul de implicare în activitatea de colaborare cu Securitatea ori circumstanțele colaborării.

Curtea se mărginește să arate că, ținând cont de specificul contextului politico-istoric în care au fost consemnate, relatările verbale pot fi caracterizate prin subiectivism, arbitrar și uneori simulare, iar acestea pot genera un conținut vag, neclar, incert, neverosimil, fictiv și inutil, astfel, cauzei privind constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia. Pe de altă parte, în situația în care instanța judecătorească își formează convingerea exclusiv prin aprecierea unor asemenea documente, există riscul ca orice îndoială să poată fi interpretată împotriva persoanei verificate, iar aparența să fie considerată relevantă. Toate acestea creează între părțile acțiunii în constatare - Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, în calitate de reclamant, și persoana verificată, în calitate de pârât, un dezechilibru incompatibil cu principiul egalității de arme.

În acest context, ceea ce trebuie, de asemenea, avut în vedere este dacă partea interesată a avut posibilitatea efectivă de a contesta autenticitatea probelor și de a propune dovezi contrarii. Calitatea probelor trebuie, de asemenea, luată în considerare, inclusiv în situația în care circumstanțele în care au fost obținute creează îndoieli privind credibilitatea sau acuratețea lor (...).

Astfel, persoana verificată, în privința căreia există la dosarul cauzei doar documente reprezentând ”relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității”, nu are beneficiul unei proceduri contradictorii în cazul în care se află în imposibilitatea obiectivă de a propune alte probe în apărarea sa. Or, rolul fundamental al instanței judecătorești de a realiza justiția presupune, între altele, ca instanța să examineze probele administrate în cadrul unei proceduri contradictorii, astfel încât, în raport cu aceste probe, să nu ajungă la concluzii contrare eficacității justiției și să evite erorile judiciare.

Curtea constată, așadar, că prin sintagmele legale în discuție se aduce atingere unui element esențial al procesului echitabil, și anume principiului egalității armelor. (...)

În aceste condiții, Curtea constată că sintagmele ”indiferent sub ce formă” și ”relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității” aduc atingere dreptului la un proces echitabil, reglementat de art. 21 alin. (3) din Constituție, și dreptului la apărare prevăzut de art. 24 din Constituție, deoarece creează posibilitatea ca instanța judecătorească, în absența obiectivă a altor probe legale, verosimile, pertinente și concludente, să soluționeze acțiunea în constatare exclusiv pe baza relatărilor verbale consemnate de lucrătorii Securității. A accepta o asemenea interpretare echivalează cu a acorda instanței judecătorești un rol superficial, incompatibil cu

funcția sa de înfăptuire a justiției. Or, în cazul unei acțiuni în constatarea calității de lucrător al Securității sau colaborator al acesteia, realizarea justiției presupune și verificarea obiectivă a veridicității actelor și faptelor care au avut loc în trecut, într-un anumit context politic și istoric al țării, pe baza unor probe lipsite de ambiguitate, astfel încât orice concluzii arbitrare să fie excluse, iar echilibrul dintre justiția imparțială, fără urme vindicative, într-o societate democratică și protecția drepturilor individului să fie atins.

Prin urmare, Curtea constată că pentru a da eficiență dreptului la un proces echitabil, și implicit dreptului la apărare, "relatările verbale consemnate de lucrătorii Securității" nu pot fi administrate și apreciate, individual, ca probe unice. Cu alte cuvinte, asemenea documente nu pot avea forță probantă luate izolat și, ca atare, nu pot servi ca temei al admiterii acțiunii în constatare, decât dacă, pe calea unei atente și complete analize, sunt coroborate cu datele sau informațiile provenite din alte documente sau rezultate din administrarea altui mijloc de probă.

O asemenea soluție corespunde îndatoririi legale a judecătorilor de a stăruii, prin toate mijloacele legale, pentru a preveni orice greșală privind aflarea adevărului în cauză pe baza stabilirii faptelor și prin aplicarea corectă a legii, în scopul pronunțării unei hotărâri temeinice și legale.

Curtea constată că, numai în aceste condiții, acțiunea în constatare prevăzută de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 poate fi just soluționată de instanța judecătorească, astfel încât scopul declarat al actului normativ - deconspirarea Securității să fie atins, iar adevărul istoric, corect receptat și consacrat".

În cauza de față, apreciază Curtea de apel că, prin coroborarea probelor administrate, rezultă certitudinea faptului părții pârâte Tătaru Gheorghe de a fi furnizat informații organelor Securității. Astfel, pârâtului îi este atribuit un înscris redactat olograf, respectiv cel referitor la numitul S.M., consemnat pe larg mai sus (fila 44 dosar). Or, potrivit art. 177 alin. 1 NCPC (Legea n. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată) „*Acela căruia i se opune un înscris sub semnătură privată este dator, fie să recunoască, fie să tăgăduiască scrisul ori semnătura*”; cum în cauză partea reclamantă, deși i-a fost comunicat înscrisul, nu a tăgăduit scrisul, apreciază Curtea că înscrisul menționat este apt a produce efecte juridice ca mijloc de probă administrat în contra pârâtului, în sensul celor rezultate din conținutul lui sub aspectul faptei ce îi este imputată de partea reclamantă, respectiv al furnizării de informații.

Sub aspectul celei de-a doua și celei de-a treia condiții cerute de art. 2 lit. b) din O.U.G. nr. 24/2008, în raport de conținutul înscrisului menționat, astfel cum a fost depus la dosarul cauzei, Curtea reține că prin informațiile furnizate, pârâtul a denunțat atitudini ce puteau fi considerate în mod rezonabil a fi potrivnice regimului totalitar comunist, apte a genera îngrădirea dreptului la viață privată, aparținând persoanei vizate în nota informativă întocmită și fiind de natură a atrage consecințe negative asupra acelei persoane indicate. Așadar, în cauza de față sunt îndeplinite și celelalte două condiții prevăzute de dispozițiile art.2 lit. b) prima teză din OUG nr. 24/2008.

Curtea observă că interpretările gramaticală, logico - sistematică și teleologică ale prevederilor legale anterior indicate, conduc la concluzia că nu este necesar, pentru ca o persoană să fie încadrată în categoria colaboratorilor poliției politice, ca activitatea acesteia să fi adus efectiv atingere drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, fiind suficient ca ea să fi fost îndreptată împotriva acestor drepturi și libertăți și să fi fost aptă să le aducă atingere.

Activitatea concretă a pârâtului, astfel cum rezultă din materialul probator, a determinat o supraveghere îndeaproape a persoanei despre care dăduse informații. În acest din urmă sens, este de observat reacția organelor de securitate, care au instruit pârâtul să «cunoască intențiile pe care le are persoana semnalată, dacă face pregătiri în vederea trecerii frauduloase a frontierei».

Informațiile furnizate de pârât au fost de natură a îngrădi libertatea de mișcare și dreptul la viață privată, prevăzute de art. 12 și art. 17 din Pactul Internațional cu privire la Drepturile Civile și Politice, ratificat de altfel de Consiliul de Stat al Republicii Socialiste România prin Decretul nr. 212/1974.

Curtea reține că prevenirea trecerii frauduloase nu poate fi înțeleasă în sensul dat noțiunii astăzi, când libertatea de mișcare, de circulație, este indubitabil recunoscută și respectată de autoritățile statale, ci trebuie privită în conjunctura specifică epocii, într-un context în care o astfel de libertate nu era recunoscută oricărui cetățean, astfel încât singura variantă de a obține libertatea, ca dimensiune inerentă oricărei ființe umane, era aceea de a încerca părăsirea teritoriului pe care se exercita autoritatea acelui regim totalitar prin trecerea frontierei în alte condiții decât cele permise de normele edictate de regimul comunist.

Pe de altă parte, viața privată este menită să asigure dezvoltarea, fără interferențe exterioare, a personalității fiecărui individ, inclusiv în relație cu alte ființe umane, existând o zonă de interacțiune a persoanei cu ceilalți, chiar și într-un spațiu public, care poate intra în aria vieții private; or, cunoașterea relațiilor persoanelor respective privea tocmai această zonă de interacțiune într-un spațiu care intra în zona vieții private.

În plus, informarea despre pretinsa intenție a unui cetățean de a pleca definitiv din țară implica în mod cert încunoștințarea despre o activitate potrivnică regimului comunist, o astfel de conduită urmărită apărând ca o expresie a nemulțumirii și protestului față de condițiile de viață din statul comunist, fiind de notorietate opoziția exponenților acelui regim la a permite cetățenilor români în anii '80 părăsirea teritoriului României.

Mai reține Curtea că potrivit art. 3 lit. f) din OUG nr. 24/2008 *„Pentru a asigura dreptul de acces la informații de interes public, orice cetățean român, cu domiciliul în țară sau în străinătate, precum și presa scrisă și audiovizuală, partidele politice, organizațiile neguvernamentale legal constituite, autoritățile și instituțiile publice au dreptul de a fi informate, la cerere, în legătură cu existența sau inexistența calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia, în sensul prezentei ordonanțe de urgență, a candidaților la alegerile prezidențiale, generale, locale și pentru Parlamentul European, precum și a persoanelor care ocupă următoarele demnități sau funcții: (...) b) deputat sau senator în Parlamentul României, membru în Parlamentul European; (...) g) primarii, viceprimarii, consilierii județeni, consilierii în Consiliul General al Municipiului București, consilierii locali;”*. Totodată, potrivit art. 5 alin. 1 din același act normativ *„(1) Persoanele care candidează, au fost alese sau au fost numite în una dintre demnitățile ori funcțiile prevăzute la art. 3 lit. b) - h¹), cu excepția celor care la data de 22 decembrie 1989 nu împliniseră vârsta de 16 ani, fac o declarație pe propria răspundere, conform modelului prevăzut în anexa la prezenta ordonanță de urgență, în sensul că au avut sau nu calitatea de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia. Verificarea calității de lucrător al Securității ori de colaborator al acesteia se face din oficiu pentru persoanele care au candidat, au fost alese sau numite în demnitățile ori în funcțiile prevăzute la art. 3 lit. b) - h¹), inclusiv pentru cele aflate în exercițiul respectivelor demnități ori funcții la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.”*. [s.n.]

Din interpretarea normelor legale menționate, Curtea constată că intră în atribuția CNSAS de a proceda la verificarea din oficiu a calității de lucrător/colaborator al Securității nu doar în cazul persoanelor care au fost alese sau numite în demnitățile anume prevăzute de legiuitor, ci și în cazul celor care au candidat pentru asemenea demnități, nerezultând că verificarea acestora poate continua doar sub condiția de a fi fost alese.

În plus, prin decizia nr. 1512/2009, Curtea Constituțională, respingând excepția de neconstituționalitate a art. 5 alin. 1 din OUG nr. 24/2008, a arătat în considerente că *„În ceea ce privește prevederile art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, care instituie în sarcina persoanelor care candidează, care au fost alese sau care au fost numite în anumite demnități ori funcții obligația de a declara pe propria răspundere dacă au avut sau nu calitatea de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia, Curtea constată că nu sunt de natură să aducă exercițiului unor drepturi restrângeri contrare dispozițiilor art. 53 din Legea fundamentală. Unul dintre autorii excepției susține că obligația impusă de textul de lege criticat "reprezintă o formă indirectă de restrângere a unor drepturi și libertăți prin împiedicarea accesului liber la ocuparea unei funcții sau a unei demnități publice". Curtea nu poate reține o astfel de critică, prevederile art. 5 alin. (1) din ordonanța de urgență constituind, în realitate, o expresie a dispozițiilor art. 31 din Constituție, care*

consacră dreptul oricărei persoane de a avea acces la orice informație de interes public. De altfel, Curtea constată că nu poate analiza interpretarea dată de autorul excepției, în sensul că măsura constatării calității de colaborator sau lucrător al Securității nu este necesară față de persoanele care au candidat pentru obținerea unui post, dar au fost respinse, și nici față de cele care nu mai ocupă o demnitate sau o funcție publică. Aceasta deoarece Curtea nu poate cenzura oportunitatea unei reglementări edictate de legiuitor cu respectarea prerogativelor sale constituționale. De asemenea, instanța de contencios constituțional nu deține competențe în ceea ce privește controlul modului concret de aplicare în practică a normelor legale.” [s.n.].

În consecință, dată fiind calitatea necontestată a pârâtului de candidat la alegerile parlamentare și locale, CNSAS avea dreptul de a proceda din oficiu la verificarea acestuia în cond. art. 3 și art. 5 din OUG nr. 24/2008.

Față de cele arătate în precedent, Curtea va admite acțiunea, constatând că pârâtul Tătaru Gheorghe a fost „colaborator al Securității” în sensul art. 2 alin. 1 lit. (b) prima teză din O.U.G. nr. 24/2008.

Cât privește cea de-a doua notă informativă atribuită pârâtului (fila 48 dosar), datată 29.04.1989, Curtea observă că aceasta poartă o semnătură olografă «Bîrlădeanu», iar apoi o a doua semnătură olografă «Brăileanu», din observarea imaginii de ansamblu a acestui înscris reieșind faptul că prima dintre semnături - «Bîrlădeanu» - apare a fi fost executată cu același instrument de scriere folosit și la restul textului, generând o impresiune similară pe hârtie, în timp ce a doua semnătură - «Brăileanu» - apare a fi fost executată cu un alt instrument de scriere, diferind totodată în cazul său și modul de scriere față de textul consemnat olograf în precedent. În aceste condiții, nu apare ca fiind credibilă atribuirea de reclamant a acestei note în persoana pârâtului, astfel că instanța nu îi recunoaște putere probatorie în proces.

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA Contencios Administrativ și Fiscal
PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,

Prezenta copie, fiind conformă cu originalul, a fost

în dosarul acestei instanțe Nr. 5669/2017

HOTĂRĂȘTE:

se legalizează. Admite cererea formulată de reclamantul **CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU STUDIEREA ARHIVELOR SECURITĂȚII**, cu sediul în București, str. Matei Basarab nr.55-57, sector 3, în contradictoriu cu pârâtul **TĂTARU GHEORGHE**, cu ultimul domiciliu în localitatea Fetești,

Constată că pârâtul Tătaru Gheorghe a fost „colaborator al Securității” în sensul art. 2 lit. (b) prima teză din O.U.G. nr. 24/2008.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare; calea de atac poate fi depusă la Curtea de Apel București.

Pronunțată azi, 23.11.2017, în cond. art. 402 rap. la art. 396 alin. 2 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, prin punerea soluției la dispoziție prin mijlocirea greii instanței.

PREȘEDINTE,
BOGDAN CRISTEA

GREFIER,
CRISTINA MANOLACHE

S-a anulat chitanța/foaia de vărsământ Nr.

Scutit la .. în sumă de lei

GREFIER ȘEF

Red./Tehnored. Judecător B.C.
2 ex. + 2 ex./2018

Definitivă prin constatarea
nuleității recursului, decizie nr.
1403/05.03.2020/CCJ.

